

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **Z. G.**, nar. ..., státní příslušnost Gruzie, v České republice bytem K. V., zastoupeného Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem, se sídlem 110 00 Praha 1, Vladislavova 16, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě ze dne 15.12.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 4.12.2014 č.j. X o správní vyhoštění,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

S účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*). Doručením žaloby soudu dne 15.12.2014 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. *s.ř.s.*).

Včasnou žalobou ze dne 15.12.2014 se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 4.12.2014 č.j. X, protože s ním nesouhlasí, neboť dle jeho názoru se jedná o nezákonné rozhodnutí, když správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci /a)/, nedbaly základních zásad své činnosti a tím poškodily zájmy žalobce. I když správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale jaksi opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch; ani nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, tedy především žalobce. Namítána byla i neurčitost výrokové části prvoinstančního rozhodnutí /b)/, která není dostatečně konkrétní a rozhodnutí je v této části

nutno označit za nepřezkoumatelné. Rovněž bylo vyjádřeno, že žalobce je přesvědčen o *nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí /c)/*, pokud jde o uložení opatření, když byl v dobré víře ohledně oprávněnosti jeho pobytu na území České republiky (dále jen **ČR**) a proto je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem i s ohledem na délku jeho pobytu na území ČR. Žalobce byl přesvědčen a správní orgány jej z tohoto omylu nevyvedly, že v případě, kdy je držitelem identifikačního průkazu Švédského království, je jeho pobyt na území Evropské unie v souladu se zákonem. Odkázáno bylo i na fakt, že Ústavní soud (dále jen **ÚS**) ve své konstantní judikatuře mnohokrát konstatoval, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti a přitom zdůraznil mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení ÚS, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení ÚS, svazek 13, nález č. 19). Za samozřejmé a určující pro nalézání práva ÚS považuje, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Rovněž bylo poukázáno na názor Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ohledně přepjatého formalismu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12.10.2004 č.j. 5 Afs 16/2003-56), jelikož žalobce je přesvědčen, že v jeho případě bylo rozhodováno právě v rozporu s výše uvedenými principy a jeho žádost byla posouzena v rozporu s výše uvedenými principy, ačkoliv zde existovala formálně podmínka, která umožňuje postup správního orgánu podle definovaných ustanovení zákona, z materiálně právního pohledu je nezbytné konstatovat, že postup správních orgánů odpovídá zásadě materiální pravdy a správní orgán tedy pochybil, pokud přistoupil k uložení správního vyhoštění, když měl i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území ČR či umožnit vyčkat vyřešení jeho pobytové otázky. Rovněž správní orgány *nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění /d)/*, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce, což je rovněž v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců, neboť je dobře známou skutečností, že má na území ČR manželku, kterou pravidelně navštěvuje a v případě zákazu vstupu na území ČR mu tato možnost bude zapovězena a přijde o ni, v čemž je nutno spatřovat zásah zejména do života soukromého, kdy žalobci bude znemožněno stýkat se se svou manželkou. Žalobce také nesouhlasil s tím, že poskytnutá lhůta pro opuštění území byla dostatečná /e)/, neboť se nejedná totiž pouze o otázku obstarání jízdenky, ale je nezbytné vyřídit veškeré náležitosti na území ČR spojené s odjezdem, ukončení nájmu atd., což vyžaduje značnou dobu a tedy lhůta 30 je zcela nedostačující; navíc žalobce se nemá kam vrátit, když je mu zapovězen vstup na území Evropské unie, kde však poslední roky pobýval. Ještě byl namítán nedostatečně zjištěný stav věci a nepřesvědčivé odůvodnění správních orgánů /f)/, když ohledně jeho návrhu o dokazování prostřednictvím spisového materiálu Švédského království nelze za dostačující odůvodnění považovat prosté konstatování správních orgánů, že nejsou povinny provádět veškeré účastníkem navržené důkazy, když on považuje právě spisový materiál za klíčový důkaz, který potvrzuje jeho přesvědčení o legálnosti jeho pobytu. Závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci

žalované k dalšímu řízení, požadována byla i náhrada nákladů řízení bez specifikace. (*K žalobě byla připojena i kopie napadeného rozhodnutí.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 4.12.2014 č.j. X žalovaná zamítla odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen **SŘ**) a potvrdila *rozhodnutí PČR*, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, *č.j. X ze dne 5.9.2014* ve věci správního vyhoštění, protože nebyly shledány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, popř. předmětné správní řízení zastaveno, naopak napadené rozhodnutí bylo shledáno přiměřeným opatřením vydaným plně v souladu s právními předpisy; námitky žalobce uvedené v odvolání byly shledány irelevantními. V obsáhlém odůvodnění rozhodnutí ze dne 4.12.2014 žalovaná popsala průběh řízení, když dne 28.4.2014 byl žalobce zajištěn policejní hlídkou v rámci pobytové kontroly, neboť v jeho cestovním dokladu nebylo vylepeno žádné vízum nebo jiné oprávnění k pobytu na území ČR, měl u sebe dále identifikační průkaz Švédského království, který však *nelze využít jako cestovní nebo pobytový doklad*, proto zahájil správní orgán I. stupně správní řízení podle § 46 odst. 1 SŘ dne 28.4.2014 s žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění z území ČR dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona; dále byly vyjádřeny důvody, kvůli nimž nebylo včasnému odvolání vyhověno. Žalovaná také uvedla, že *rozhodnutím ze dne 5.9.2014*, žalobci bylo uloženo dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon**), správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen **EU**), se stanoví na 1 (jeden) rok a její počátek se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR; současně dle § 118 odst. 3 zákona byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; dle § 120a odst. 1 zákona se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona. Mimo jiné bylo také uvedeno, že Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen **OAMP MV**) v rámci jím vedeného řízení po zjištění, že žalobce žádal o azyl ve Švédském království, dne 3.7.2014 obdržel nesouhlas švédské strany s přijetím žalobce zpět do Švédska s odůvodněním, že podal ve Švédsku žádost o mezinárodní ochranu v roce 2010, která byla zamítnuta a pobýval tam na povolení k pobytu platného do 3.10.2013. Vyslechnuta byla i manželka žalobce N. K., nar. 1975, která uvedla, že se zdržuje a pracuje v restauraci v Karlových Varech, do ČR přicestovala v r. 2013, má povolení k dlouhodobému pobytu a jejich syn studuje v Kyjevě; chtěla by, aby tady s ní byl manžel, který se zajímal o to, jakým způsobem zlegalizovat pobyt. Žalobce ve své výpovědi i uvedl, že do ČR přicestoval kolem 15.3.2014 a pobýval u své ženy až do okamžiku, kdy jej kontrolovala policie, po svém příjezdu nenahlásil místo svého pobytu, ale chtěl si zde legalizovat pobyt a spolupracovat s manželkou; není si vědom toho, že by pozbyl oprávnění k pobytu ve Švédsku a delší dobu používá průkaz, o němž se domníval, že kopíruje pobytové oprávnění. Žalovaná také vyjádřila pochybnost o tom, že by žalobce s předmětným průkazem, který nenahrazuje ani doklad totožnosti ani cestovní doklad, cestoval v rámci schengenského prostoru i letecky, jak tvrdil, neboť letištní pracovníci kontrolující doklady totožnosti či cestovní doklady a palubní vstupenky jsou velmi dobře obeznámeni s jejich druhy a zcela jistě by účastníka řízení upozornili na skutečnost, že předložený průkaz nenahrazuje ani doklad totožnosti ani cestovní doklad. Poukázáno bylo také na to, že správní orgán I. stupně není oprávněn zkoumat rozhodnutí jiného správního orgánu v jiném státě, proto žalovaná jako odvolací orgán považuje za irelevantní námitku žalobce týkající se navrhovaného důkazu spisovým materiálem ohledně jeho pobytové historie ve Švédsku. Žalovaná přihlédla i k dalším aspektům § 174a zákona,

ale neshledala, že by uložené správní vyhoštění bylo nepřiměřené, když je zdrav, není ve věku seniora, nelze u něho hovořit o integraci do české společnosti pro krátkost pobytu, v němž však nerespektoval české právní předpisy a pro legalizaci pobytu neučinil žádné kroky, dokonce ani nenahlásil adresu pobytu po příjezdu na území a přes tvrzení, že po celou dobu pobytu v ČR bydlel u své manželky, byl jeho neoprávněný pobyt odhalen během pobytové kontroly v hotelu Zámek L. v obci L. Také bylo uvedeno, že doba v délce 1 rok, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla správním orgánem I. stupně stanovena v souladu se zákonem, kdy maximální hranice zákonného rozpětí je 3 roky, je zcela adekvátní.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 6.1.2015 mimo jiné plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona. Za zcela irrelevantní považuje námitku žalobce týkající se výrokové části napadeného (i prvoinstančního) rozhodnutí, neboť náležitosti výroku správního rozhodnutí obecně upravuje § 68 odst. 2 SŘ, které jsou splněny, když z odůvodnění rozhodnutí ze dne 5.9.2014 je zřejmé, že v případě žalobce byl shledán důvod k uložení správního vyhoštění v jeho neoprávněném pobytu na území ČR. Dále bylo uvedeno, že v rozhodnutí ze dne 4.12.2014 se žalovaná podrobně a přezkoumatelně vypořádala také s otázkou dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, individuálně byla posouzena i proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění žalobce a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Připomenuto bylo, že žalovaná není oprávněna posuzovat, hodnotit či dokonce měnit rozhodnutí jiného správního orgánu ve Švédsku, který ukončil žalobci povolení k pobytu na jeho území. Rovněž bylo zdůrazněno s odkazem na rozsudek NSS ze dne 18.6.2014 č.j. 3 As 74/2013-42, že pokud dojde k naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona nelze obecně rozhodnout mírněji, než o správním vyhoštění cizince, jelikož nezná zákon mírnější opatření než uložení správního vyhoštění. Ohledně namítané nedostatečné doby k vycestování (30 dní) žalovaná uvedla, že lhůtu lze určit v rozmezí 7 až 60 dnů (§ 118 odst. 3 zákona), takže určená lhůta je v souladu se zákonem, nicméně tato námitka nebyla v odvolání uplatněna, proto ji nelze akceptovat. Také bylo připomenuto, že dle žalobce i jeho manželky přicestoval do ČR s úmyslem zde zůstat, legalizovat pobyt a pracovat společně s manželkou v restauraci, nicméně pro legalizaci pobytu neučinil žádné kroky, dokonce ani nenahlásil adresu svého pobytu po příjezdu do ČR. Závěrem bylo navrženo zamítnutí žaloby, jelikož napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem. *Následně dne 13.1.2015* žalovaná sdělila, že souhlasí, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání.

Ze zasláního správního spisu žalované vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění rozhodnutí ze dne 5.9.2014 i napadeného rozhodnutí ze dne 4.12.2014, stejně jaké ve vyjádření k žalobě odpovídají obsahu spisu.

Zástupce žalobce po doručení vyjádření žalované dne 16.1.2015 trval na nařízení jednání a požadoval odměnu za zastupování za 3 úkony á 3.100,-Kč, za 3 režijní paušály á 300,-Kč i daň z přidané hodnoty, jelikož je jejím plátcem dle připojené kopie rozhodnutí. Žalovaná dne 4.2.2015 písemně omluvila svoji neúčast u jednání dne 19.2.2015.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 9.2.2015, které nabylo právní moci dne 12.2.2015, bylo rozhodnuto, že manželka žalobce N. K. není osobou zúčastněnou na řízení, neboť

oznámení o uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení bylo učiněno až po uplynutí lhůty k tomu stanovené.

Dne 13.2.2015 bylo zdejšímu soudu doručeno *podání o změně právního zastoupení žalobce*, k němuž byla připojena zaslána plná moc ze dne 20.1.2015 pro advokáta Mgr. et Mgr. Jana Junga a kopie výpovědi právního zastoupení ze dne 21.1.2015 adresovaná Mgr. Václavkovi, což vzal soud na vědomí dne 16.2.2015. Následně dne 16.2.2015 v 17.45 hod. (tj. po pracovní době) byla zdejšímu soudu doručena žádost zástupce žalobce o odročení jednání nařízeného na den 19.2.2015 v 9.00 hod. s tím, že je povinován právní pomocí v jiné věci vedené u Okresního soudu v Chebu pod 16 C 114/2014, jež bylo nařízeno dříve. Zástupci žalobce bylo dne 17.2.2015, ač na sdělení soudu bylo omylem uvedeno datum 16.2.2015, že žádosti nelze vyhovět s ohledem na § 172 odst. 7 zákona.

Ústního jednání konaného dne 19.2.2015 se nezúčastnil žalobce ani žalovaná, která svoji nepřítomnost omluvila stejně jako žalobce; zástupce žalobce setrval na podané žalobě s odkazem na její obsah nenavrl žádný doplnění dokazování a závěrem požadoval vyhovět žalobě s tím, že žalobce cítí povinnost vzhledem ke své rodinné a životní situaci zlegalizovat svůj pobyt na území ČR a setrvat zde na něm se svou manželkou a v budoucnu i se synem, když současný stav jeho studia na území Ukrajiny není ideální vzhledem k vnitronárodní situaci na Ukrajině; rodina by velice ráda poukázala na právě toto pouto a v budoucnu chtěla zde v ČR žít a podnikat v oboru restaurátérství, přičemž pokud by žalobce byl nucen na základě správního rozhodnutí být vyhoštěn z území ČR, byla by tato jeho idea zmařena.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (4.12.2014)*, a přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (*splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu*).

Dle § 118 odst. 1 zákona správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle § 118 odst. 3 zákona doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 120a odst. 1 zákona policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.

Podanou žalobou se domáhal žalobce z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 4.12.2014 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná i přes přesvědčení žalobce o opaku, neboť žalovaná vydala přezkoumatelné rozhodnutí splňující podmínky § 68 SŘ, v jehož odůvodnění popsala celý průběh řízení a zdůraznila, že námitky žalobce uvedené v odvolání byly shledány irelevantními, když správní orgán I. stupně dostatečně prokázal, že se žalobce nacházel ode dne 15.3.2014 do 28.4.2014 na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a tímto svým protiprávním jednáním naplnil znaky skutkové podstaty podle ustanovení §119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona. Žalovaná také vyjádřila pochybnost o tom, že by žalobce s předmětným průkazem vydaným ve Švédsku, který nenahrazuje ani doklad totožnosti ani cestovní doklad, cestoval v rámci schengenského prostoru i letecky, jak tvrdil, a poukázala i na to, že správní orgán I. stupně není oprávněn zkoumat rozhodnutí jiného správního orgánu v jiném státě. Žalovaná se v rozhodnutí vyjádřila i k aspektům § 174a zákona a vypořádala se s nimi dostatečně a i srozumitelně (nebylo shledáno, že by uložené správní vyhoštění bylo nepřiměřené, žalobce je zdravý a není ve věku seniora, tedy mu věk ani zdravotní stav nebrání v návratu do domovské země, nelze hovořit o jeho integraci do české společnosti, neboť na území ČR v minulosti nežil a pobývá zde velmi krátce a i v této krátké době však nerespektoval české právní předpisy, dokonce ani nenahlásil adresu pobytu po příjezdu na území a přes tvrzení, že po celou dobu pobytu v ČR bydlel u své manželky, byl jeho neoprávněný pobyt odhalen během pobytové kontroly v hotelu Zámek L. v obci L., rovněž nebylo zjištěno, že by měl na území vytvořené pevné kulturní a sociální vazby, ani nežije ve společné domácnosti s občanem EU, ani se nemusí o takovou osobu starat), vše zohlednila podstatné, vypořádala se s odvolacími námitkami, které neshledala důvodnými, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je všem účastníkům známo a na něž soud pro stručnost odkazuje. Také bylo uvedeno, že doba v délce 1 rok, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, je zcela adekvátní a byla správním orgánem I. stupně stanovena v souladu se zákonem, kdy maximální hranice zákonného rozpětí je 3 roky.

Soud neuznal žádnou žalobní námitku důvodnou, když z odůvodnění rozhodnutí ze dne 4.12.2014 je zcela jednoznačně patrné, že důvodem správního vyhoštění žalobce je

porušení právního předpisu, neboť na území ČR pobývá bez víza, ač k tomu není oprávněn, jelikož identifikační průkaz Švédského království (dále jen **průkaz**) není způsobilý nahradit vízum a žalobci nic nebránilo v tom, aby si tuto skutečnost ověřil poté, co se nezjištěným způsobem dostal na území ČR přes jeho tvrzení, že cestoval mezi členskými státy EU, tak i mimo území EU a Schengenského prostoru a přitom se vždy prokazoval tímto průkazem a ani údajně nevěděl, že mu bylo ve Švédsku ukončeno oprávnění k pobytu. Žalobce pobývající na území ČR nejméně od 15.3. do 28.4.2014 bez víza, tedy protiprávně, se dovolává toho, aby v jeho případě nebylo postupováno v souladu s platným právem ČR, v jehož pravomoci je stanovení podmínek, za nichž stát umožní cizincům pobyt na svém území. Za dané situace si proto i žalobce musel a nepochybně si i byl dostatečně vědom toho, že zde pobývá bez právního důvodu a nemůže tudíž očekávat, že takovéto protiprávní jednání bude tolerováno, když navíc po dobu pobytu v ČR neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu, i když údajně přicestoval, aby zde spolupracoval s manželkou mající povolení k dlouhodobému pobytu, která pracuje v restauraci v Karlových Varech. Nic samozřejmě nebrání žalobci v tom, aby z ČR vycestoval a svoje záležitosti si vyřídil a uspořádal tak, aby získal vízum k pobytu v ČR, pokud o něj ještě bude mít zájem a splní zákonné podmínky. Navíc nelze přehlédnout ani skutečnost vyplývající ze správního spisu, že v odvolání ze dne 9.9.2014 doplněném dne 15.9.2014 proti rozhodnutí ze dne 5.9.2014, žalobce jen namítal, že správní orgán posuzoval pouze objektivní stav, tj. porušení právního předpisu, ale neposoudil stupeň zavinění jeho protiprávního jednání a míru společenské nebezpečnosti a při rozhodnutí neposoudil jeho úměru se soukromým a rodinným životem v rodině individuálních okolností, ale pouze v rovině obecné; dále bylo namítáno, že se správní orgán nevypořádal s jeho návrhem na provedení důkazu spisovým materiálem Švédského království. *Žalobce však v žalobě namítal oproti odvolání navíc nedostatečně zjištěný stav věci, neurčitost výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, nepřiměřenost napadeného rozhodnutí a neposkytnutí dostatečné lhůty pro opuštění území*, tudíž k těmto nově uplatněným námitkám až v podané žalobě se žalovaná v napadeném rozhodnutí ze dne 4.12.2014 nemohla vyjádřit a nemohly být ani předmětem její úvahy, proto je ani soud nemohl uznat důvodnými, jelikož byly uplatněny nově až žalobě.

Zdejší soud v této věci zjistil, že žalovaná nepochybně při vydání rozhodnutí ze dne 4.12.2014, jehož odůvodnění je dostatečné a dle názoru soudu i přesvědčivé, a nezjistil ani vady v řízení předcházejícím, které by odůvodňovaly zrušení předcházejícího rozhodnutí ze dne 5.9.2014. Soud se ztotožnil i s hodnocením žalované ohledně neprovedení navrhovaného důkazu spisovým materiálem ohledně pobytové historie žalobce ve Švédsku, když předmětné řízení vedené po podání žádosti o azyl vedené dle právních předpisů jmenovaného státu je zcela bez vlivu na prokázanou skutečnost a to pobyt žalobce na území ČR bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, tudíž nedoplnění dokazování v tomto směru nevedlo ke zkrácení práv žalobce přes jeho přesvědčení o opaku. Jelikož byl správním orgánem I. stupně náležitě zjištěn stav věci pro potřebu rozhodnutí, stejný stav existoval tedy i v odvolacím řízení vedeném žalovanou. Správní orgány naprosto v souladu se zákonem vycházely z objektivně zjištěného stavu, jímž je nepochybně zjištění, že žalobce na území ČR pobýval bez víza a nebylo zjištěno, že by učinil nějaké kroky vedoucí k legalizaci jeho pobytu v ČR, ani žalobce žádné důkazy v tomto směru nepředložil, ač na něm spočívá důkazní břemeno. Žalobce neprokázal, že by žalovaná pochybila při vydání napadeného rozhodnutí, ani nebylo zjištěno pochybení správního orgánu v řízení předcházejícím, k němuž by soud musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem ke všem shora zjištěným skutečnostem, kdy napadené rozhodnutí soud neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ani ve smyslu judikatury NSS v této oblasti, soudu nezbylo, než *žalobu zamítnout* ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*), dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Žalovaná postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona a správního řádu dle názoru soudu, řádně zjistila skutkový stav, žádným způsobem nezkrátila žalobce v jeho právech před či při vydání napadeného rozhodnutí, tedy neporušila § 3 ani jiné paragrafy správního řádu, když postupovala v průběhu řízení řádně.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovaná nepožadovala náhradu nákladů řízení.

Poučení : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 19. února 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně